

Nr 412.

Av herr **Herlitz**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående polispersonalens avlöningsförmåner m. m.

Enligt prop. nr 75 (s. 84) är det avsett, att besvär rörande tillämpningen av polislönereglementet, såvitt angår kommunalt anställd personal, skola i sista instans prövas i regeringsrätten, medan däremot besvär rörande statlig polispersonal, enligt de för statens befattningshavare i allmänhet gällande reglerna, skola slutligt prövas i kammarrätten.

Denna ordning kan icke anses ändamålsenlig. Sedan 1924 upprätthålles den grundsatsen, att avlöningsmål upptagas av kammarrätten, ej som tidigare av regeringsrätten. Då sålunda kammarrätten fungerar som specialdomstol för avlöningsmål, bör icke utan tvingande skäl en viss grupp av sådana mål hänskjutas till regeringsrätten. I propositionen ha emellertid över huvud inga skäl för den åsyftade anordningen anförts. Särskilt betänklig synes denna i betraktande av att polislönereglementet nära ansluter sig till Saar; det är uppenbart olämpligt att enahanda reglers tillämpning i sista instans bestämmes än av den ena, än av den andra domstolen; i drastisk belysning framstår denna ordnings olämplighet, när man beaktar att samma frågor kunna tänkas bli olika bedömda, allteftersom det rör sig om statspolis eller kommunalpolis. Ytterligare betänkligheter inställa sig med hänsyn till frågan om möjligheten för den, som ej ställts till freds i administrativ besvärsväg, att föra talan vid allmän domstol. I sådan ordning kan statlig befattningshavare få sin rätt prövad, och om kammarrätten göres till sista instans för alla polisens avlöningsmål, kan och bör med avseende på dem samma regel gälla. Blir åter regeringsrätten sista instans, följer därav antingen att polispersonalen berövas den rätt som — med visst undantag, se nedan — tillkommer andra kommunala befattningshavare eller ock att man, i strid med de grundsatser som genomfördes 1924, måste bereda tillfälle till talan vid allmän domstol efter det avgörande träffats av regeringsrätten. Ingen av dessa konsekvenser synes acceptabel.

Mot vad nu sagts kan ej anföras, att folkskollärare m. fl. ha att göra avlöningsanspråk gällande genom besvär hos regeringsrätten och sakna möjlighet att föra talan vid allmän domstol. Denna ordning, som är historiskt betingad, kan ur flera synpunkter giva befogad anledning till kritik; förslag ha också varit å bane att skapa en för dessa mål och de statliga avlöningsmålen gemensam prövningsinstans. I varje fall finnes ingen anledning att med nämnda ordning som mönster gå vidare i sönderbrytande av enhetligheten i lönemålens behandling.

Än mindre kan det förhållandet åberopas, att även frågor om andra kommunala befattningshavares löneförmåner kunna komma under regeringsrättens

handläggning. Det sker nämligen genom kommunalbesvär, i följd varav en materiell prövning endast undantagsvis kan komma till stånd.

Med stöd av vad nu anförts får jag hemställa,

att till 25 § polislönereglementet måtte fogas ett tillägg av innehåll att besvär över där omförmälda beslut av länsstyrelse skola föras hos kammarrätten och att kammarrättens beslut i sådana mål ej må överklagas, vederbörande obetaget att utföra talan vid allmän domstol.

Stockholm den 3 mars 1954.

Nils Herlitz.
